Ч. 111 Субота 20 мая (1 червня) 1895. Рік V.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за зложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд. Пльона і в ц. к. Старостах на провинциї:
на цілий рік зр. 2·40
на пів року зр. 1·20
на чверть року „ —·60
місячно . . „ —·20
Поодиноке число 1 кр.
З почтовою пересилкою:
на цілий рік зр. 5·40
на пів року зр. 2·70
на чверть року зр. 1·35
місячно . . „ —·45
Поодиноке число 3 кр.

Відповідь десператам.

„Діло“, котре, видко, тілько й знае з політики, що робити заколот у власнім народі, та ворогувати против людий, хоч би вже й нічого иншого не зробили лиш то, що заснували таки тото саме „Діло“ для оборони і піддержуваня наших народних інтересів, завело полеміку з „Буковиною“ із-за того, що Буковина звернула увагу на то, що т. зв. „независимий комітет виборчий“ наших т. зв. опозиціоністів з табору пос. Романчука шукає союза з москвофілами, та що „Буковина“ ніби то клевече на „Діло“, мов то оно заступає політику московску. Що „Діло“ не розуміє політики опозицийної і того не видить, що оно своєю тактикою, запозиченою від свого учителя, орґану львівских москвофілів, веде дійсно москофільску політику і деморалізує до крайности табор народовский, то нас не дивує, але що оно ні з сего ні з того до своєї полеміки з „Буковиною“ вмішало й „Народну Часопись“, то вже нам трохи дивно. Коли „Діло“ має які претенсиї до „Народ. Часописи“, то нехай, просимо, відносить ся просто до неї, ми будемо служити відповідию і поясненем. Коли же в згаданій полеміці виручила „Буковина“ і „Народну Часопись“, то подаємо тут головнійші точки відповіди „Буковини“ „Ділу“, тим більше, що они дуже поучаючі та гідні того, щоби наші опозиціоністи добре їх собі запамятали. Отже „Буковина“ каже:

„Львівский товариш „Галичанина“ — відколи поклав собі за ціль воювати против „нового курсу“ — мав уже час запрезентувати ся публиці зі всіх боків та й певно не завів і найоптимістичнійших надій, які на него покладали всї ті, що бажають, аби в роботї народній не було ясної провідної думки! Послідним, яким доказом баламутства „Діла“ — то есть відповідь „Буковині“.

„Становище „Буковини“ супротив опозициї ми зазначили недвозначно словами в ч. 32. „Ваги добре зорґанізованої опозицийної партиї народовскої ми не перечили і не перечимо, противно ми признаємо навіть потребу її, лише мусить та партия бути справді сильна і зорґанізована і мусить свої жаданя підперати далеко ліпшими арґументами, ніж їх подає народовска партия опозицийна. В інтересї опозицийної партиї було-б дбати про свою самостійність і не глядати собі союзників поміж людьми, котрі в найголовнійших, основних принципах розходять ся з нею“. Сими словами сказали ми, чого бажаємо від такої партиї, а заразом при ріжних нагодах виказали ми, що наша опозицийна партия не зорґанізована, арґументи її слабі, а ґрунт, на котрім стоїть, ще слабший. Також остерігали ми її, щоб не лучила ся з москвофілами, бо то й її ослабить і справу народну забагнить знов на довгі літа.

„Діло“, орґан нашої опозициї, котре само доказувало неміч своєї партиї, котре само на собі дуже добре пізнає ту неміч, те „Діло“, котрого неконсеквенция в пословицю війшла, а вічно неясне становище зашкодило тяжко руской справі, котрому ми й тепер доказуємо, що люди єго партиї покидають ся навіть своїм проводирем п. Романчуком, котрому будь щобудь ніхто не закидає злої волї, — те „Діло“ ставить ся на високе становище народного, независимого, сильного командира і мече на всїх тих, що єму не йдуть під лад, зневажливі слова та на перекір своїм принципам ставить виспе неплатних москвофілів від своїх людий, що мають одву з „Ділом“ ціль і лише на тепершну сю тактику не годять ся! В безмежній своїй заїлости оно сьміє закидати „Буковині“ підлість, на доказ котрої не подає ні одного розумного слова, хиба сю видумку, що будьто би ми годимо ся на гнет польский в Галичині.

Наше становище супротив Поляків ми пояснили вже також. Кривд заподіяних нам Поляками, ми нїколи не замовчували і не замовчимо, але нашим ідеалом не була і не есть вічна драча з сусїдами, з котрими що дня сходимо ся і живемо, бо знаємо, що в борбі з другою народностию провідною думкою не повинна бути ненависть, але людяність, а результатом такої борби не повинно бути знївечене противника, тілько надане єму рівних прав. Такої провідної думки держимось в борбі з другими народами і такої думки жадаємо від других в борбі з нами. Ми не забуваємо опертого на психольоґії висновку, що коли-б ми були на становищи Поляків, а они на нашім, то хто знає, чи ми не обходились би з ними так само, як они тепер з нами і чи на оборону своїх справ не подавали-б ми таких самих арґументів, які подають тепер Поляки в борбі з нами? Сего обяву психольоґічного не треба нїколи забувати при осуді сильнійшого народу. Там, де Поляки вкорочують і схотять вкоротити наші права народні, там стрінуть ся они також і з нашим протестом, але протест сей не буде голосом ненависти і дитячої, слабосильної заїлости, тілько буде осторогою і рішучим упімненем о приналежні нам права. В сїм згляді, як і в кождім иншім, ніхто не має права нам замкнути уста — і підозріня, що будьто би ми мусимо мовчати про гнет польский, не мають найменшої підстави. Коли-б так було, то ми мусїли би мовчати і про гнет волоский, бо

---

3)

ПРОПАВША БРАЗЕЛЄТА.

Оповідане з житя старинного Всходу

Сулейманя Ґамі-бея.

(Дальше).

Сей напад, майже під самими воротами Ґази, був такий наглий, несподіваний, що Єгиптяни і Сирийці, хоч і уоружені, не вспіли оглянути ся, як „сини пустині“ заволоділи вючними ослами а вартівників каравани відкикули і розігнали.

Тепер вже ішло не о уратоване скарбів сирийского посольства, а о власне житє; уратувати скарби, дорогоцінні подарунки було майже неможливо, бо на людий каравани, цілком приголомшених, заляканих, не можна було числити; якесь оружиє мали й они і певне були би постояли за себе, єсли би були приготовлені стрітити розбійників. Темна, глуха ніч довершила заколоту в рядах боронячих ся, але на щастє, Натан з горсткою своїх Єгиптян і більша часть Сирийців хоробро відбивали ся, однако перевага була по стороні бедуинів, котрих було більше.

В розгарі бійки, коли многі були вже ранені, появив ся нагле яко спаситель Ґамід: до сеї пори его якось не було видко, але тепер він просто вдер ся в товпу бедуинів і став голосно переговорювати ся з ними (він один умів говорити їх мовою), а в тім самім часї кричав по єгипетски Натанови, що найрозумнійше буде погодити ся з напастниками.

Крики Ґаміда помогли; бійка застановила ся бедуини закричали:

— Слухайте, що він говорить! Слухайте!

Але зараз потім один з „синів пустині“, певне найвідважнійший, схопив з заду Ґаміда, зволік єго з коня і взяв як свого невільника, а в наслідок того знов розпочала ся завзята битка. Єгиптянам і Сирийцям удало ся відбити малу часть свого добра, причім убили кількох Арабів. Розбійники спішили ся і стали накладати на свої коні і верблюди захоплені міхи; вскорі „сини пустині“ щезли: як скоро напали так і утїкли на всхід, в напрямі до Хеврона.

Тепер недобитки могли зібрати ся і оглянути ся, о скілько се було можливе в нічній темноті. Арцхулї мав розторощену сю руку, котрою хоронив свою шкіряну торбу, шабля що так покалїчила руку Сирийця, проколола і єго бік; десять Сирийців і трех Єгиптян лежало без ознак житя: імовірно були се вже трупи; другі одержали легкі рани. Натан, ранений списом в бедро, чув острий біль, але міг, хоч і з трудом, держати ся ще в сїдлї.

За годину сей нужденний останок сирийско-єгипетского посольства рушив в дорогу; одні піхотою, другі верхом спішили чим скорше дістати ся до Ґази. З цілої каравани лишила ся лише пара вючних ослів.

Дійшовши вкінци до єрусалимских воріт в Ґазі, наші подорожні задержали ся і попросили о нічліг та о поміч. І одно і друге дістали они в домі честного і гостинного Антуфа, з котрим Натан познакомив ся ще в Єгипті.

З ранених першим подано поміч Натанови і Арцхульому. Сириєць передовсім спитав, що удало ся відбити від бедуинів, і особливо непокоїв ся тим, що пропав малий шкіряний мішочок, перевязаний червоним шнурком. Сей мішочок був вложений на сам спід великого мішка, наповненого сушеними овочами, а в другій єго половині була занята дорогоцінною вазою з вавилоньского синого каменя, обвиненою сукном.

Але на жаль осел, на котрім був сей мішок, дістав ся разом з другими в руки розбійників. Се сильно засмутило Арцхулього, котрий і без того вже кидав ся в горячці. Але Натан зумів вивідати ся у Сирийця, длячого він так побивав ся за тим мішочком: в нім була незвичайно дорогоцінна бразелєта, призначена для старшої дочки фараона, а головно о ній згадує ся в письмі, а письмо на щастє упіло.

Розповівши се Натанови, Арцхулї стратив сьвідомість; коли єго відтерли він став сильно маячити, маячив цілу ніч і вкінци над раном смерть вибавила єго від мук.

Молодий Хананеєць, завдяки своїй сильній вдачи, міг вскорі заснути глубоким сном і переспав доси, доки єго на збудив голосний плач товаришів, котрі сумували за померлим Сирийцем.

Волохи грають подібну ролю в Буковині, як Поляки в Галичині. А ми-ж не мовчимо!

Вічне нарікане на гнет польский, а рівночасна крайна байдужність до громадскої роботи, якої й само „Діло“ не перечить, — се найлучший спосіб доводити нарід до десперациї, котра — як звістно — єсть також матерю нашого москвофільства. Ширючи таку десперацию поміж руским народом, „Діло“ стає духовим союзником „Галичанина“ і помагає ширеню москвофільства. Ставити собі ширенє десперациї в заслугу може тілько „Діло“ і ми єму такої заслуги не завидуємо.

На оправдане всіляких коншахтів народовців з москвофілами „Діло“ виводить против нас нову теорию, котрою думає пересьвідчити нас і своїх читачів. „Ми маємо, каже, двояких москвофілів: платних і неплатних. Платних ми не поборемо, доки держава российска буде їх потребувати у нас для своїх цїлий, а неплатних можемо ми народовцї напевно (?) приєднати для справи народної лише з ходом часу честною і органічною роботою для свого народу і для своєї національности“. Такі слова, то очевидне самодурство. Неплатних москвофілів „з ходом часу“ і без опозициї не стане, бо вимруть, але поки они живі, то з поміж них сімдесять кількох неплатних москвофілів-сьвященників і кількадесять инших сьвітских підпишуть відозву комітету, вимірену також против народовского комітету; а сотки инших неплатних москвофілів будуть удержувати свої товариства, часописи і т. п., будуть ширити думку, що наша найсьвятійша народна справа — то інтриґа польска; будуть не принимати народовців до „Народного Дому“ у Львові; будуть уживати народних гроший на ширенє противнародних ідей і т. д. і т. д., а ми маємо за той час мовчати і ждати, заким они стануть народовцями. Довго прийшлось би ждати....

Цїлі літа гіркого досьвіду не навчили наших опозиционістів нїчого. „Діло“ від початку свого заснованя кілька разів брало ся зискувати неплатних москвофілів для народної ідеї, кілька разів розчаровувало ся і знов навертало ся — і так без кінця. Пожиємо, то й діждемо ся, що „Діло“ стратить знов віру і в неплатних москвофілів.

Впрочім чи они платні чи неплатні, коли они не бажають самостійного житя свого народу, то они ренеґати і вороги народу. Хто нарікає на гнет польский, а заразом годить ся на гнет московский, той не може бути союзником нїякого щирого народовця, анї опозиционїста, анї опортунїста. Справу сю треба вже раз ставити ясно.

(До сеї теориї „Діла“ о платних і неплатних москвофілах, мусимо й ми додати кілька слів. Просто аж не хоче ся вірити, щоби чоловік з здоровим розумом міг не то вже вірити але хоч би лиш говорити щось подібного. Здоровий розум преці каже, що скорше можна би навернути платних, хоч би тим, щоби їм більше заплатило ся, як тих, що суть з переконаня москвофілами. Платні москвофіли можуть звести ся, вимерти, Росия може перестати їх піддержувати, але неплатні не суть москвофілами лиш про свою власну особу і то лиш на якийсь час, они розводять преці цїлі ґенерациї і старають ся захопити цїлу нашу суспільність. Ізза того то й ведуть они борбу з Русинами і старають ся їм шкодити на кождім кроцї. Для „Діла“ того всего нема, оно того не видить, а фантазує о якихсь ідеальних москвофілах і длятого з такою певностию о них говорить).

На докір „Діла“, що політика, яку заступає „Буковина“, єсть несимпатична, просто противна всему народови рускому, покликуєсь „Буковина“ на то, що навіть радикали признають важність і заслугу тій політицї. Сам радикальний „Народ“ — каже „Буковина“ признає, що з того часу, як настала нова ера і новий курс побіда українства (живої народної мови) над рутенщиною і москвофільством є вже фактом довершеним і тут треба признати також Барвіньскому правдиву заслугу, бо се річ для нашої суспільности дуже хосенна.

Так отже й радикали не перечать заслуг нової ери і нового курсу і бачать добре, звідки ті обяви взяли ся, лише „Діло“, що колись так завзято боронило нової ери і новоерского рабства, прийшло тепер до думки, що свободолюбивий нарід руский тратить на політицї нового курсу і що правительство має на метї знищити нарід руский посередно через Поляків! Лише „Діло“ додумалось, що найвисшою мудростию політичною єсть опозиция просто для опозициї. Зве оно „Буковину“ орґаном коаліцийним, отже видко, що себе вважає орґаном антикоаліцийним і в тім, що оно антикоаліцийне, бачить свою велику заслугу. Значить, „Діло“ думає, що коли коаліция упаде, тоді нараз опозиция руска стане правительственним чинником і нарід аж тоді буде щасливий! О блаженні віруючі! Їм здає ся, що будуть мати вплив на уґрупованє сторонництв будучого парляменту!... Упаде ся коаліция, настане подібна инша, і то чи при помочи чи без помочи руских послів, а наші посли в Радї державній ще довгі часи мусять ждати, заким з опозициї їх будуть робити собі що другі сторонництва.

І в обороні опозицийної немочи „Діло“ своїми теориями про неплатних москвофілів готово навіть піддержувати дальше наше рутенство та москвофільство, бо само будучи десператом признає рацию биту всім иншим десператам. Та мимо того, хоч такі гріхи бачимо за орґаном опозиционїстів, ми не важились би против него ужити слова „підлий“, як се вчинив безпідставно він, воюючи з нами. Ту вже видко або страх о істнованє, або.... за горячу кров, коли не маємо назвати річи по імени.

Вкінци ще звернемо увагу на характеристичну замітку „Діла“. Зве „Буковину“ посестрою „Народної Часописи“ і думає за приводом „Галичанина“, що тим плитким дотепом нам дошкулить і щось до річи скаже. Отже ми скажемо, що таке ставленє „Буковини“ побіч урядової „Народної Часописи“ не приносить нам нїякої нечести; противно ми раді би, щоб у своїм крузї дїланя могли справді так прислужити ся рускому народови, як се у своїм крузї дїланя прислужила ся народови урядова „Народна Часопись“. Ставленє се сьвідчить наглядно, як покровителї опозициї за деревом лїса бачать та яка велика у них короткозорість. І самому „Дїлу“ не можемо нїчого більше бажати, тілько того, щоб мало змогу використати свою независимість в хосен народу так, як „Народна Часопись“ використує свою зависимість для свого народу!

Але хто десперат, той скрізь бачить тілько саму кривду і зло!

Хоч Натанова рана не була небезпечна, то він все таки не міг встати з постели, а прибувший в сїм часї до Ґази єгипетский лїкар порадив єму відпочити в домі Антуфа бодай тиждень і аж потім пустити ся в дальшу дорогу. Але й по відпочинку раненому не можна було сїдати на коня, а треба було їхати на осібнім сїдженю, зладженім на верблюді.

Натан, яко розумний і вірний своїй службі чоловік, уважав першим своїм обовязком зараз вислати до Єгипта послів сирийского царя до фараона, а також і виратовані скарби разом з табличками від єрусалимского первосьвященика. Ті таблички були цїлі. Так порішивши, він велїв як найскорше дати верблюдів для полишивших ся при житю Сирийців і Єгиптян, прикликав найвірнїйшого з своєї дружини і поручив єму оповісти всьо, що треба, дворянам фараона.

Скоро лише минула полуднева спека, маленька каравана, в супроводі кількох Єгиптян, що повертали з Ґази до Єгипта, вийшла з полудневих воріт міста і рушила відтак в пустиню.

Лишившись сам, Натан задумав ся, згадуючи о пригодах в послїдних днях.

Передусїм він подякував Богу за своє виратованє з небезпечности, а відтак єго мисли обернули ся до тої далекої, спокійної долини, де щасливо проживали отець, родина і Рут, котрі навіть і не знали, яка біда звалила ся на него.

До сих рожевих мрій о щастю і любві, вскорі стали примішувати ся сумні, непокоячі гадки о тім, як прийме фараон вість о бідї, яка постигла каравану. Чи не будуть тепер винувати єго за те, що він намовив сирийске посольство звернути з простої дороги на Дунїп і Ґазу, а їхати через Єрусалим?

Молодого чоловіка вивела з тяжкої задуми поява господаревого сина, котрий війшовши сказав, що якийсь чоловік хоче поговорити з оставшим ся тут гостем.

— Нехай увійде — відповів Натан.

Незнакомий чоловік переступив поріг і задержав ся. Се був пастух; він тримав в руках алябастрову вазу, досить делїкатної роботи, але з відбитим краєм.

— Чого ти хочеш від мене, друже?

— А ось, — відповів пастух — нинї рано, коло дороги, на вигонї, найшов я сесю річ.... А я чув, що вчера в ночи ограбили там каравану, та що один з ограблених тут заїхав; отже я й подумав: може бути, що тобі або кому иншому з твоїх — потрібна ся річ?... Розбійники або забули єї взяти, або самі кинули. Найшов я там ще кілька мішків, на половину пустих; в однім — сушені винні ягоди, а в других — праженнй ячмінь. Я поклав їх на свого осла і привів сюди. Гадаю, що за сю річ ти менї ті мішки віддаш, а я їх зараз завезу до дому, до моєї матери; она дуже бідна старушка.

Слухаючи пастуха, Натан мимоволї пригадав собі на те, що єму сказав умираючий Сирієць. Чи не могло так стати ся, що бедуїни, хопивши сю вазу, викинули сам мішок з сушеними овочами? Може бути, що в найденім пастухом мішку була як-раз дорогоцїнна бразелета? На всякий спосіб не належить віддавати того мішка, а треба єго лишити у себе, так, щоби пастух нїчого не підозрівав.

Пастух видячи, що пан задумав ся і нїчого не говорить, поставив вазу і обернув ся, щоби вийти, але Натан задержав єго:

— Зажди друже! Мішки з ячменем і сесю річ (він показав на вазу) ти можеш взяти собі. Ся річ, як бачиш, побита, то що менї з неї. Бери єї! А сушений виноград лиши менї, цїлий мішок, як єсть, і принеси сюди. Захотїлось менї попоїсти тих ягід.

— Всьо твоє, всьо! Що є у мене, бери. Але єсли ти бажаєш лишити у себе лише той один мішок з ягодами, а менї даєш все проче а й ще і сю річ — єї-ж можна продати — то нехай тебе Бог благословить!

Сказавши се, пастух взяв вазу і вийшов, а за хвилю вернув ся, несучи закровавлений мішок. Він положив єго коло постели, поцїлував той конець єї, де були ноги Натана і урадований вийшов.

Натан дрожачи від нетерпеливости, взяв ся зараз витрясати мішок. Рана так єго обезсилила, що він упав на подушку і в очах єму потемнїло. Але в тім разом з послїдними ягодами висунув ся тихо на покривало цїлком звичайний шкіряний мішочок, обвязаний червоним шнурком.

Молодець скоро розвязав мішочок.... Таких великолїпних, дорогих каменїв він ще нїколи не бачив! Они так блестїли, так ярко сьвітили, що треба було примкнути очи хоч на хвилю. Бразелета була дійстно розкішна. Довго, довго любував ся Натан нею і вже тепер цїлком на бояв ся утратити ласку фараона, хочби навіть і Гамід видістав ся з неволї Арабів і хотїв єго очернити.

Натан старанно завинув сей скарб, вложив єго до того самого мішочка і положив покищо під подушку.

І знов стало якось легко і радістно на души молодого чоловіка. Перед ним пересували ся яркі образцї щасливих днів і празничних утїх, причім розкіш єгипетского двора якось дивно переплїтала ся з зеленію рідного виноградника.

Вколисаний такими золотими мріями, Натан знов здорово заспав, а коли пробудив ся, почув себе цїлком сьвіжим. Єго рана стала скоро гоїти ся і він вже міг назначити день свого від'їзду до Єгипту.

Напад бедуїнів на каравану повинен був збільшити поводженє Натана, він дожидав більше добра, як зла, але в дійстности вийшло

Перегляд полїтичний.

На вчерашнїм засїданю Палати послів відповідав президент мінїстрів кн. Віндішґрец на інтерпеляцию пос. Кафтана в справі іменованя ґр. Ґолуховского мінїстром справ заграничних і сказав, що то іменованє було єму нотифіковане і він повідомив о тім парлямент, але що до причин димісиї ґр. Кальнокого і що до впливу правительства на іменованє ґр. Ґолуховского, на то не дасть нїякої відповіди, бо та справа належить до Корони.

Розпорядженєм намістництва розвязано вчера раду громадску міста Віднї а урядованє обняв комісар правительственний Фрібайс, котрому додано раду з членів ради громадскої. Нові вибори відбудуть ся мабуть аж при кінци вересня.

З Парижа подають цїкаву вість про революцию на Формозї. Мав еї викликати ґен. Ченґ-Кітонґ давний аташе войсковий в Парижи, котрий був засуджений на смерть а відтак помилуваний. В Парижи думають, що Ченґ-Кітонґ хотїв тим способом пімстити ся на хіньскім правительстві.

Новинки.

Львів дня 31 мая 1895

— Перенесеня. П. Намістник перенїс практиканта будівництва Мих. Моравецкого з Тернополя до Львова.

— До осьмої ранґи службової перенїс п Мінїстер просьвіти отсих професорів середних шкіл: Альойсия Штайнера, проф. ґімназиї в Бережанах; Корн. Поляньского, проф. ґімназиї в Коломиї; д-ра Фр. Томашевского проф. ґімназиї сьв. Анни в Кракові; Ант. Сосьвиньского і Йос. Винковского професорів III-ої ґімназиї в Кракові; Теоф. Грушкевича, проф. II-ої ґімназиї у Львові; Фр. Терликовского і Тад. Килярского, професорів ґімназиї Фран-Йосифа у Львові; Ів. Фридриха, Володисл. Фрончa, Льва Рудницкого професорів IV-ої ґімн. у Львові; Ігн. Косциньского, професора ґімназиї в Подґуржу; Йос. Флїса, проф. ґімназиї в Новім Санчи; Ів. Вахнячина і о. Ів. Костецкого, професорів ґімн. в Стрию; Ігн. Гошовского, професора ґімназиї в Вадовицях; Кар. Кунца, Чесл. Пеньонжка, Каєт. Косиньского, професорів школи реальної в Кракові; Ант. Соколовского і Роб. Рішку професорів школи реальної у Львові; Едм. Бончальского, Кар. Горецкого, Ост. Левицкого, Кар. Баровичку і Ів. Айзельта професорів школи реальної в Станїславові та Ів. Лянґа професора школи реальної в Тернополи.

— Преосьв. епископ Юліян Куїловский виїхав для поратованя здоровля дня 25 с. м. до Ненадової. З початком серпня поверне преосьвященний до Станїславова.

— Дня 6 червня с. р. устроює **„Бережаньский Боян“** концерт на цїли товариства. Програма буде пізнїйше подана до публичної відомости, бо поодинокі точки з богатого репертуару товариства ще нерішені.

— Заряд греко-кат. парохії в Станїславові обіймив по смерти о. Теодата Шанковского з рамени капітули крилошанин о. Ткачуник.

— Нову церков в селї Бабичи прилученім до парохії Соколівка, косівского повіта, поблагословив крил. о. Фациевич.

— Зміна властителїв. Маєтність Поруби коло Завадова, в яворівскім повітї, купила п. Генриха Сїлецка від пп. Галущиньских. — Село Скнилів під Львовом набув за 72.000 зр. від п. Т. Старжиньского п. Ант. Курковский.

— Убийство з любови. Карна розправа против Стшелецкого, про котру ми передвчера згадували, закінчила ся вчера по полудни. По промові прокуратора і оборонця потвердили судиї присяжні одноголосно питанє що-до скритоубийства, а трибунал засудив его на кару смерти. Засуджений приймив вирок, заявивши, що не жадає, щоби его представити до цїсарскої ласки.

— Нещастні пригоди. В Пижбірку старім, гусятиньского повіта, засипала глина 55-лїтного селянина Мих. Мишківця. Нещастного добуто зпід землї вже неживого. — Неосторожність стрільним оружем стала ся в Зарваници, підгаєцкого повіта, причиною сумної пригоди. Два служачі двірскі, 18 лїтний кухарчук і о рік від него молодший хлопець стаєнний, здоймили висячий в комнатї на стінї револьвер і стали его оглядати. На нещастє револьвер був набитий, роздав ся голосний вистріл, а вибігаючий з комнати на подвіре кухарчук, заявив перепудженій службі, що стаєнний хлопець Івась Кіндрат, застрілив ся. В комнатї застали вже хлопця конаючим; куля вийшла з заду голови, повисше карку. Однако револьвера не найдено коло Івася, отже заходить підозрінє, чи не пострілив свого товариша кухарчук та чи не сховав відтак зі страху револьвера. Зарядженo судове слїдство, котре імовірно розъяснить сю справу.

— Землетрясенє в Греци[ї]. Грецкий конзуль в Янїнї, доносить о сильнім землетрясеню, яке навістило Епір, а головно округ міста Парамитія дня 12 і 13 мая с. р. Се місточко має около 6000 мешканців і лежить о 45 кільометрів на полудневий захід від Янїни. Двайцять домів завалило ся, богато осіб ранених, а стародавна церков, зперед трех столїть так збурена, що великаньскі куснї тесаного каменя з еї стін повідкидані на кільканайцять метрів довкола. Доохрестні села Карбунарі, Салїянї і Драґані зруйновані до нащадку, а мешканцї тих всїх сїл майже всї тяжко ранені або побиті. Так н. пр. в селї Драґані з 200 мешканцїв лишило ся ледве 20 при житю. Землетрясенє захопило людий в снї.

— Замах на поїзд. З Кіш-Єне в Угорщинї доносять під днем 29 с. м.: Подорожні особового поїзду, що ішов вчера з Арада до Семигорода були в великій небезпечности. котрої уникнули лише завдяки осторожности машинїста. По четверть-годинній їздї побачив машинїст на шинах між другою а третою будкою кілька великих куп каміня. Нещастє було би певно наступило, єсли би машинїст не здержав ще вчас поїзду на кілька кроків перед наложеним камінєм. Підозрінє о сей замах паде на одного віддаленого від служби зелїзничого будника.

— Рідкий примір довговічности. Недавно в Тесалії, в Грециї, помер один грецкий сьвященик в 120 роцї житя. За цїле довголїтнє житє він нїколи не покидав свого місця родженя і смерти. Его спосіб житя був дуже простий. Нїколи він не пив вина і взагалї горячих напитків, не курив тютюну, до сонця вставав з постелї і тілько обовязки служби спинили его иноли не укладати ся спати о 9-ій годинї вечером. Зір і слух він схоронив до кінця жита, читав без окулярів. В послїдні роки почав тратити память. О всім, що діяло ся до того часу, він тямив дуже добре, а вже, того що стало ся недавно, не памятав. Умер без передсмертних мук, послуживши в сьвященичім званю 99 лїт.

— На дім Служебниць в Кристинополи і Жужели зложили: Вп. Желехівский з Корчева 10 зр.; — о. Колтунюк з Тарнавки 1 зр.; — о. др. Сарницкий 20 зр.; — о. Н. з Жовкви 5 зр.; — о. Волосяньский зібрані в часї реколекциї в Добромили 17 зр.; — о. Коритиньский з Варяжа 10 зр.; — в часї реколекциї в Варяжи зібрав о. Ломницкий 18 зр.; — о. Комарницкий з Горуцка 2 зр.; — о. В. Федорович з Каплинець 3 зр.; — о. Коритиньский з Варяжа 10 зр.; — на руки о. ігумена Козловского зложено в Жовкви 5 зр. 60 кр.; — о. Смулка з Угринова 1 корець пшеницї, 1 корець гороху; — ч. Кичун, начальник громади в Жужели 5 зр.; — Н. Н. з Ж. 10 зр. 50 кр.; — о. Тимцюрак складку з пушки в Пійлї 3 зр.; — Н. Н. з Ж. 6 зр.; — о. Плешкевич з Верхрати 2 зр.; — ч. Петришин, селянин з Цеблова 1 зр.; — преосьв. епископ Пелеш 50 зр.; — о. Филевич з Лучич з пушки 1 зр. 50 кр.; — о. Федорович з Войславич 3 зр.; — Всч. Малисевич зі Львова 25 зр. (на чашу до каплицї домашної); — о. Подолиньский крилошанин капітули перемиської 10 зр.; — п. Ковпацка з Жужеля 15 зр.; — о. Кончевич з Тростянця великого 2 зр. — Всім Вп. дателям нехай Бог заплатить! — *О. Кирил Селецкий*, парох в Жужели, почта Белз.

ТЕЛЄҐРАМИ.

Будапешт 31 мая. Після Budap. Corr. виїхав президент мінїстрів бар. Банфі вчера до Віднї.

Рим 31 мая. Нунций Алїярді має бути іменований кардиналом.

Софія 31 мая. Вчера відбула ся тут велика демонстрация против Стамболова.

инакше: Нещастє і то о много більше, як він міг надіяти ся, звалило ся на его голову.

Тої самої ночи коли сирийский повномочник Арцхулї лежав в Ґазї на смертній постели, кілька миль на полудне від Хеврона, серед розлогого поля, було і людно і шумно; живописні групи людий і коний творили разом такий образ, який можна бачити лише на Всходї.

Досить велика товпа бедуїнів, що належали до двох окремих але посвоячених племен, пригнала ся сюди з заходу з богатою добичею. Ся добича дістала ся їм по нападї на каравану, а такий напад, на погляд „синів пустинї“, не був цїлком розбоєм на дорозї: се уважало ся у них скорше за геройску штуку. І ось ті „герої“ займили ся тепер уладженєм табора, щоби при огни ватер розділити добичу. Шатри були поставлені в округ, так що виглядали неначе сторожа. Серед просторої площі, обведеної сими шатрами, були вже вбиті палї для шатра обох проводирів шайки. Вскорі було готове і се шатро, також не велике, але за се з лїпшої материї. Перед шатром з правої і з лївої сторони розложено дві ватри; ярка їх полумінь серед нічної пітьми осьвічувала пнї і вершки кількох поблизьких пальм і придавало їм якийсь дивний, фантастичний вид. Так фантастично виглядали і темні, обірвані стати „синів пустинї“, при червонавім осьвітленю горіючих ватер; одні скоро бігали сюди й туди, другі сиділи купками коло огня. Перед шатром зложено цїле заграблене добро. З ріжних товарів і річий зрабованих каравані зробила ся величезна купа.

Вкінци, коли всьо було уладжене, притихла вся товпа, дожидаючи дїленя і впялила очи на лежачі товари і на трех людий, стоячих коло них і оживлено розмовляючих. Очевидно, ті три ще перед огляданєм награбленого, рішали, кому з них має дістати ся найбільша часть з незвичайно богатої добичи.

Єсли би Натан міг в тій хвили, лежачи в Ґазї, поглянути на сю бесїдуючу межи собою трійку, то неодно стало би для него ясним, зрозумілим і він наглядно пересьвідчивсь би о тім, як вірно глядїв він на Гаміда і як справедливо не довіряв єму.

Єму видавало ся дивним, чому в нім тілько недовіря до Гаміда.... Але тепер вже не було би нїяких сумнївів. І дійстно третим бесїдником був не хто инший лише Гамід.

Та й не невільником стояв він тут: видко було по всім, що Гамід — свобідний, сьміло упоминачий ся о свою пайку добичи. Іх спір заостряв ся і вже готов був перейти в сварню, бо Гамід опирав ся при тім, що єму повинна припасти половина всього добра, а не трета часть, як тепер говорили бедуїни.

— Як то! Або у нас не було умови? — кричав Гамід, обертаючи ся до одного з бесїдників. — Ти забув, як ми там, перед воротами Єрусалима умовили ся? А на тім попасї, коло жерела не говорив ти, що ми всьо подїлимо по половинї, єсли я подам вам нагоду напасти на сирийско-єгипетску каравану?

А сей також крикливо відповів Гамідови:

— Що тут довго балакати. Певне, що була така згода, щоби розділити все по рівному, але тодї було нас лише двох. Колиж я відтак розміркував, що самі мої люди не дали би ради каравані то я візвав на поміч друге племя. Отже тепер є нас до подїлу три сторони, то й справедливо, щоби ти вдоволив ся тілько третиною. З другої-ж сторони, хочби напад самим моїм людям без чужої і був удав ся, то все таки не змогли-б ми були захопити тілько добичи, що тепер і тодї твоя половина, хто знає, чи не була би менша, як тепер третина.

(Дальше буде).

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.